Latvija 100

Jēzus Draudzes

DZĪVE

Nr. 168 Maijs, 2018

„Ticība ir cerības pamatā, tā pārliecina par neredzamām lietām.” (Ebr 11:1)

Cerība mirst pēdējā – tā ļaudis dažkārt saka. Taču būsim dzirdējuši arī sakām: „Esmu zaudējis visas cerības.” Jā, tā var notikt. Depresīvu noskaņojumu un bezcerību reiz pieredzēja arī Dieva tauta. Tautas sajūtas ir pierakstījis pravietis Ecehiēls: „Mūsu cerība zudusi, un mēs esam pagalam!” (Ech 37:11) Vai tiešām bija bezcerīgs strupceļš? Dievam uz tautas depresīvo noskaņojumu bija atbilde, un tā bija optimisma caurstrāvota. Dievs sacīja, lūk, ko: „Es jums došu savu Garu, un jūs atdzīvosieties, un es jums došu atelpu jūsu zemē! Tad jūs zināsiet, ka es esmu Kungs!” (Ech 37:14)

Cerībai ir vajadzīgs pamats, uz kura nostāties, stāvēt un pastāvēt. Par šo pamatu brīnišķīgi runā Vēstules ebrejiem autors. Viņš raksta: „Ticība ir cerības pamatā, tā pārliecina par neredzamām lietām.” (Ebr 11:1) Tik vienkārši un skaidri pateikts. Lai cerība būtu, lai tā pastāvētu, tās pamatā ir jābūt ticībai. Nevis kaut kādai ticībai, bet ticībai Kristum, kurš sacījis: „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes..” (Mt 28:18) Ja Viņam dota visa vara, tad taču arī vara mani sargāt, vadīt un svētīt. Vienīgi uzticoties visvarenajam Kristum, sirdī ienāk miers un pārliecība, ka arī mana nākotne ir pilnīgi drošās rokās.

Par drošību, ko rada uzticēšanās Dievam, ir bezgala daudz liecību. Vienu no tām atrodam Psalmos; psalma autors raksta: „Kungs – mana gaisma un mans glābiņš, no kā man bīties? Kungs – manas dzīvības patvērums, no kā man baiļoties?” (Ps 27:1) Lūk, mana cerība ir droša, dzīva un darbīga, jo zinu, ka ir visvarens un mīlošs Dievs, kura dotie apsolījumi īstenojas un piepildās.

Pat laikos, kad šķiet, ka nekādas izejas vairs nav, kad cerības ir sabrukušas, Dievam arvien vēl viss ir iespējams. Ābrahāmam bija jau pāri deviņdesmit, bet Dievs bija apsolījis, ka viņam būs dēls. Dievs viņu izaicināja uzticēties apsolījumam. Nebija viegli, bet ar Dieva žēlastību Ābrahāms to paveica. No ticības un uzticēšanās auga dzīva, droša cerība, kā lasām apustuļa Pāvila rakstītajā: „Viņš [Ābrahāms] ticēja cerībai, kad cerības nebija, ka viņš varētu kļūt par tēvu daudzām tautām, pēc tā, kas sacīts: tā būs ar taviem pēcnācējiem. Viņš nekļuva ticībā vājš..” (Rm 4:18, 19)

Redzi, tikai nekļūt ticībā vājam! No ticības un uzticēšanās Dievam, Viņa iespējām, aug dzīva, stipra cerība. Cerība šai dienai un arī rītdienai. Ja paliekam kopā ar Kristu, ja esam un paliekam piepildīti ar Svēto Garu, cerība nevar zust, jo tai ir pamats, uz kura droši stāvēt un pastāvēt. Turklāt cerība, kas balstīta ticībā Kristum, neliks mums vilties. Nekad nebūs jāsaka: „Es tā cerēju, bet nu – nekā.” Cerībās, kuras būs saskaņā ar Dieva prātu un gribu, nekad nebūs jāviļas. Apustulis Pāvils par to raksta tik spēkpilni un pārliecināti: „Cerība nepamet kaunā, jo Dieva mīlestība caur Svēto Garu, kas mums dots, ir ielieta mūsu sirdīs.” (Rm 5:5)

Turklāt mūsu cerība sniedzas pāri šīs dzīves robežām – tā iesniedzas mūžībā. Mēs esam Kristus rokās laikā un mūžībā. Šī ticība mani spārno. Mana cerība mani vada Dieva klātbūtnē, kurā palikšu uz mūžību. Apustulis Pāvils raksta: „Caur viņu [Jēzu] mēs ticībā esam mantojuši ceļu uz šo žēlastību, kurā mēs stāvam un lepojamies par cerību uz dievišķo godību.” (Rm 5:2)

Mīļo lasītāj, ja ilgojies pēc drošas, prieku atnesošas cerības, vispirms pajautā sev, vai cerībai Tavā dzīvē ir pamats, uz kura stāvēt. Drošais pamats, uz kura cerībai stāvēt un pastāvēt, ir Tava uzticēšanās Kristum, Tavas sirds un dzīves piederība Viņam.

Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts

MAIJS

P	O	T	C	P	S	Sv
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

2. maijā plkst. 18.30 – Torņa skola, tēma – „Taisnošana".
9. maijā plkst. 18.30 – Torņa skola, tēma – „Svētdarīšana".
11. maijā plkst. 19.00 – slavēšanas vakars.
13. maijā plkst. 10.00 – Mātes un ģimenes dienas TV dievkalpojums.
20. maijā plkst. 14.00 – Svētdienas skolas izlaidums Rāmavas muižā.

INTERESANTS FAKTS PAR LATVIJU

Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultāte ir dibināta 1920. gada 4. februārī un atjaunota 1990. gadā. Patlaban tā ir vienīgā akadēmiskā institūcija Latvijā, kas piedāvā iespēju iegūt bakalaura, maģistra un doktora grādu starptautiski akreditētās studiju programmās visās teoloģijas un reliģijas pētniecības jomās. Teoloģijas fakultāte nav pakļauta nevienai baznīcai. Tā sadarbojas ar visām konfesijām, kā arī citu reliģiju kopienām Latvijā, uzsverot zinātniski kritisku pieeju teoloģijas un reliģijas pētniecības jautājumiem.

Profesors Roberts Feldmanis Latvijas Baznīcas vēstures lekcijās stāstījis, ka prasību izveidot Teoloģijas fakultāti 1919. gadā izteikuši latviešu evaņģēliskie mācītāji. Šī prasība bija balstīta luteriskās mācības tradīcijā, proti, ka par evaņģēliskās draudzes mācītāju var būt tikai akadēmiski izglītots teologs. 1919. gada 25. augustā šī prasība tika iesniegta Latvijas pagaidu valdības ministru prezidentam Kārlim Ulmanim un pamatota ar to, ka šāda fakultāte ļautu mācītājiem nemeklēt teoloģisko izglītību universitātēs ārpus Latvijas, kur situācija bija visai nedroša. Samērā īsā laikā tika panākts lēmums par Teoloģijas fakultātes dibināšanu. Pirmajā gadā tajā studēja 14 studenti, bet nākamajā – jau 47.

Avoti:
www.RobertsFeldmanis.lv,
www.lu.lv

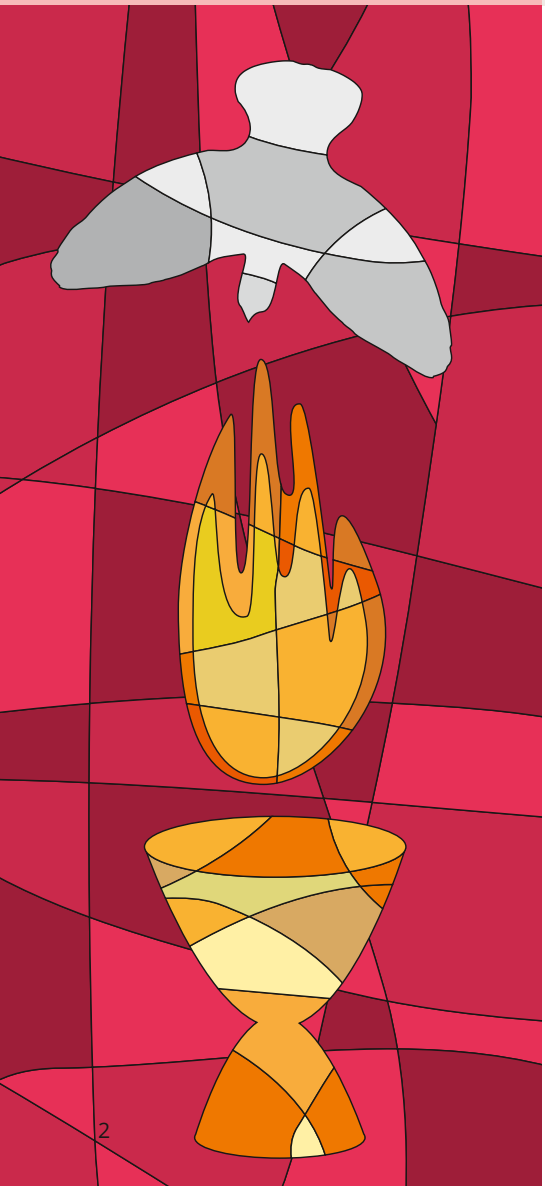

Jautājums mācītājam

Vai Vasarsvētkos mēs svinam vasaras tuvošanos?

„Kad pienāca Vasarsvētku diena, visi bija sanākuši kopā," – ar šiem vārdiem sākas mums pazīstamais lasījums no Apustuļu darbu grāmatas 2. nodaļas, ko dzirdam un pārdomājam tieši Vasarsvētkos. Šie ir kristīgās Baznīcas un ticības kopības dzimšanas svētki – tikpat lieli kā Ziemsvētki un Lieldienas. Uguns mēles virs mācekļu galvām liecināja, ka Evaņģēlija vēsts sāk savu ceļu pasaulē. Divpadsmit ticībā kaldināti vīri kļūst par pirmajiem kristīgās misijas un Baznīcas namturiem. Šie svētki mums katru gadu atgādina, ka Baznīca cauri laikiem turpina pastāvēt no Dieva Gara dzīvības.

Latviešu valodā šo svētku nosaukums ir veidots no vārda „vasara". Tas izsaka dzīvību – viss zaļo, plaukst un zied –, tāpēc jau izsenis šajos svētkos dievnamus rotā ar smaržīgām meijām, kas atgādina dzīvības pilnību, kura nāk no Dieva. Tomēr aiz šo svētku latviskā nosaukuma un laika gaitā izkoptajām tradīcijām ir vērts pamanīt Bībeles vēsts plašumu.

Vārds „Vasarsvētki" oriģinālajos tekstos nav pieminēts, bet tā vietā lasām skaitļa vārdu „piecdesmitais" (grieķu val. – *pentekostēs*). Jūdu dievbijībā šie ir vieni no tiem svētkiem, kas pavēlēti Mozus bauslībā. Tie saistās ar piecdesmit dienu ciklu starp labības dāvanu pienešanu Dievam (sk. 3Moz 23:15–21 un 5Moz 16:9–12). Jaunās Derības vēstī piecdesmitā diena pēc Lieldienām ir laiks, kad Dievs turpina žēlastības sēju pasaulē, bet šoreiz tā nav labība, no kuras Dievam pienesa Vecajā Derībā, – Dievs pats sēj cilvēkos ticības sēklu. Jēzus mācekļi kļūst par pirmo „auglīgo augsni", kurā pieaugt un nobriest ticībai.

Tātad piecdesmitā diena pēc Lieldienām ir Svētā Gara svētki jeb Vasarsvētki. Tie mūsdienu cilvēkam ir vistuvākie, jo Svētā Gara spēks modina, uzrunā un iekustina cilvēka ticību. Arī tagad Baznīca, kas sludina krustā sisto Glābēju, ir daļa no Vasarsvētku liesmas. Baznīcu uztur dzīvu nevis mūsu pūles un spējas, bet Dieva Gars, kas tai dod dzīvību, pulcinot ļaudis pie kristību ūdens, Bībeles patiesības un dievgalda dāvanām. Tā ir īstā dzīvība, ko mēs varam tikai mazliet izcelt ar smaržīgām meijām un tik latvisko nosaukumu „Vasarsvētki".

virsmācītājs Jānis

Latvija 100

ES ESMU LATVIJA

Ja tu stiprini ģimeni, tu stiprini nāciju!

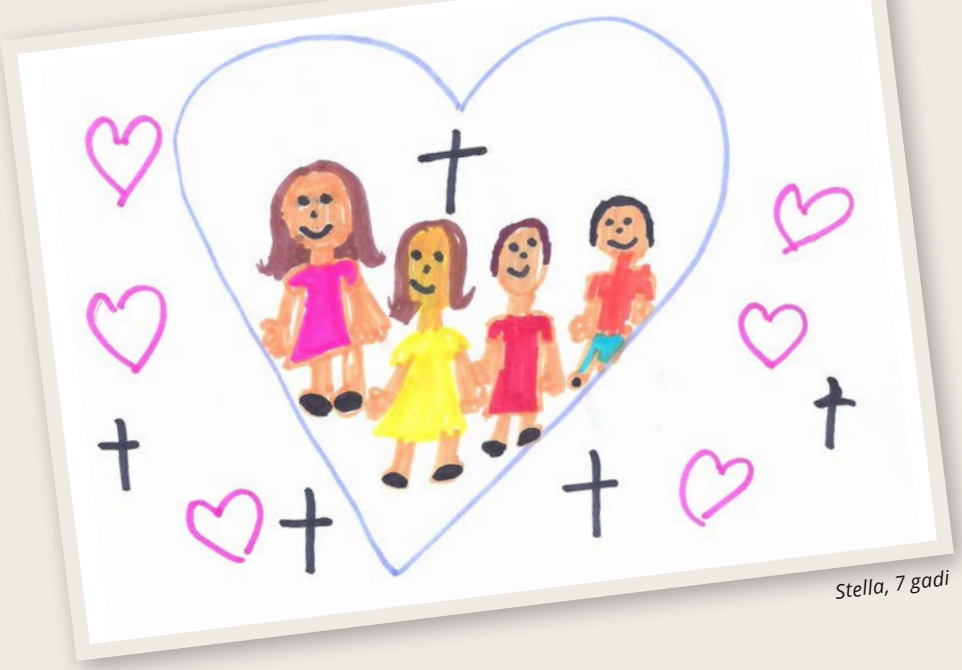

Stella, 7 gadi

Atbild 3–4 gadus veci Svētdienas skolas bērni

Kurš jūsu ģimenē ir stiprākais? Kāpēc tu tā domā?
- Vecāki, jo viņi pacieš bērnus, pārzina un uztur kārtību.
- Brālis.
- Tētis.

Kurus darbiņus dara tikai māmiņa, un kurus – tikai tētis?
- Mamma gatavo, raksta notis, spēlē daudz instrumentu. Tētis pārvieto bērnus.
- Mamma mazgā traukus, sakārto, kas šķībs, slauka grīdu. Tētis labo un mazgā mašīnas.

Ko jūsu ģimenei vislabāk patīk darīt kopā?
- Iet uz zoodārzu.
- Patīk kopīgas ēdienreizes.

Ja tu varētu savai ģimenei vēlēties kaut ko praktisku vai garīgu, kas tas būtu?
- Nepārstāt mīlēt ne mirkli.
- Lego.

Atbild 5–7 gadus veci Svētdienas skolas bērni

Kurš jūsu ģimenē ir stiprākais? Kāpēc tu tā domā?
- Tētis. Tētis paņems vilku, ieliks sērkociņu kastītē un sasies astes.
- Tētis, tāpēc ka viņš ir stiprs.
- Tētis, tāpēc ka gatavo zupu.
- Tētis, jo viņš iet florbolā katru ceturtdienu.
- Tētis, jo viņš ir mīļš.

Kurus darbiņus dara tikai māmiņa, un kurus – tikai tētis?
- Mamma taisa ēst, tīra drēbes, gludina. Tētis dara darbus.
- Mamma izkar veļu, tētis izgudro foršas lietas.

Ko jūsu ģimenei vislabāk patīk darīt kopā?
- Iet uz baznīcu.
- Spēlēt prāta spēles.
- Vislabāk patīk kopā braukt ar riteņiem, arī kopā ar tēti.

Ja tu varētu savai ģimenei vēlēties kaut ko praktisku vai garīgu, kas tas būtu?
- Lai uzdāvina biļetes uz kino.
- Lai ģimene būtu priecīga.

Atbild 8–10 gadus veci Svētdienas skolas bērni

Kurš jūsu ģimenē ir stiprākais? Kāpēc tu tā domā?
- Tētis, jo viņš ir ļoti stiprs un kristīgs.
- Tētis, jo viņš ir labākais.
- Tētis, jo viņš ir vislielākais.

Kurus darbiņus dara tikai māmiņa, un kurus – tikai tētis?
- Tētis tikai mazgā mašīnu, mamma tikai taisa ēst.
- Tētis lasa visai ģimenei Bībeli.
- Tētis taisa vakariņas un meklē multenes.

Ko jūsu ģimenei vislabāk patīk darīt kopā?
- Vislabāk patīk vakara lūgšanas.

Ja tu varētu savai ģimenei vēlēties kaut ko praktisku vai garīgu, kas tas būtu?
- Es vēlos, lai privātmājai ir vēl divi stāvi un blakus akvaparks.
- Sadzīvot ar brāli.
- Es vēlētos mazu kaķīti un lai māsa, kad būs liela, būtu ticīga.

Atbild 12–14 gadus veci Svētdienas skolas bērni

Kurš jūsu ģimenē ir stiprākais? Kāpēc tu tā domā?
- Tētis.
- Mamma, jo man nav tēta.
- Mamma, jo mamma mūs aizveda uz baznīcu.
- Tētis, jo viņš ir piedzīvojis daudz grūtību un traumu, bet vienalga katru dienu nāk mājās pozitīvs.
- Mēs visi, jo cits citam palīdzam.
- Mamma, jo viņa vienmēr visu dara.

Kurus darbiņus dara tikai māmiņa, un kurus – tikai tētis?
- Mamma – rūpējas par mums, strādā, stāsta par Dievu, sašuj drēbes, pērk mājai nepieciešamās lietas, apmaksā rēķinus, mazgā veļu...
- Tētis – vada mašīnu, rūpējas, lai tā labi ietu, labo to, mazgā traukus, rok dārzu, dod naudu...

Ko jūsu ģimenei vislabāk patīk darīt kopā?
- Spēlēt galda spēles.
- Braukt uz draudzes nometni.
- Kopīgi taisīt ēdienu.
- Skatīties filmas.
- Braukt ceļojumos.

Ja tu varētu savai ģimenei vēlēties kaut ko praktisku vai garīgu, kas tas būtu?
- Mīlestību.
- Siltākas attiecības.
- Lai tētis ietu uz baznīcu.
- Vairāk prieka būt kopā.
- Kādu mājdzīvnieku.
- Naudu, jo dejošana ir dārga.
- Mašīnu.

Dievs mūsu ģimenei izrādījis lielu žēlastību

Dzīve ir viena, bez melnraksta. Reizēm spītības vai lepnības dēļ, reizēm netīšām mēs pieļaujam kļūdas gan pret sevi, gan apkārtējiem, un tās sāpina. Mūsu pašu rokas bieži ir par īsu, lai situāciju izlabotu. Tikai Dievam ir pa spēkam notikušo atkal vērst par labu. Viens no daudzajiem stāstiem, kas to apliecina, ir par Viktoru un Viktoriju – brāli un māsu no Daugavpils –, kuriem Latvijā bija jāaug bez ģimenes, taču viņi to atrada pāri okeānam.

Edgars Gertners

Runāt ar jums man ieteica kāda ģimene no Latvijas, kas pašlaik ir adopcijas procesā un kam jūs esat ļoti palīdzējuši ar padomu. Pastāstiet vairāk par savu ģimeni!

Kodija Stīvensa: Mēs ģimenē esam seši cilvēki – diviem bērniem esam bioloģiskie vecāki, divus esam adoptējuši. Viktors un Vika ir no Daugavpils. Iepazīnām viņus pirms aptuveni četrarpus gadiem, bet adoptējām 2015. gadā.

Vai atceraties to dienu, kad jums ienāca prātā doma par adopciju?

Kodija: Es par adopciju domāju vairāk nekā mans vīrs Čads. Tolaik daudzi mūsu draugi no Teksasas adoptēja bērnus – tā uzzināju par iespēju kļūt par viesģimeni bērniem no ārvalstīm.

Čads Stīvenss: Es biju atvērts tam, ka bērni pie mums varētu paciemoties, ka mēs labi pavadītu laiku, taču doma par adopciju man nebija pieņemama.

Kāpēc?

Čads: Mūsu bioloģiskie bērni ir ar raksturiņu, tāpēc audzināšana nebija tā vieglākā. Man šķita, ka dzīve jau tāpat ir piepildīta, nejutu Dieva aicinājumu vēl kādu adoptēt. Tas atnāca vēlāk. Taču es redzēju, ka Dievs bija uzrunājis Kodijas sirdi jau ilgi, pirms tas notika ar mani, tāpēc mēdzu lūgt: „Dievs, ja tas ir Tavs plāns, atver man acis, jo es vēlos būt ar ģimeni kopā it visā." Dievs atvēra man acis, tikai tas notika mazliet lēnāk nekā Kodijai.

Kodij, tu minēji, ka daudzi jūsu draugi Teksasā adoptēja bērnus. Vai tas bija modes kliedziens?

Kodija: Jā, Amerikā adopcija no ārvalstīm bija modes kliedziens, bet ne sliktā nozīmē. Tā bija sava veida kustība, kas pirms pieciem gadiem Baznīcā bija ļoti izplatīta. Pārsvarā tika adoptēti mazuļi. Kā mēs nonācām līdz Latvijai? Mums palīdzēja draugu ģimene, kas tolaik adoptēja meitenīti ar Dauna sindromu no Lietuvas.

> "Sadziedēt pamesta bērna sirdi un prātu spēj tikai tas, ko Dievs ir devis mums, proti, beznosacījumu mīlestība – pat tad, kad bijām grēkojuši."

Viņi pastāstīja par starptautisko viesģimeņu programmu, un mēs iemīlējāmies Latvijā.

Čads: Ir ļoti viegli pateikt adopcijai „nē", ja nezini bērnu vārdu un neesi redzējis viņus aci pret aci. Kad Viktors un Vika nonāca mūsu mājās, mēs viņus iemīlējām un mainījās arī mana attieksme.

Kodija: Pirms mēs pirmoreiz satikām Viktoru un Viku, apguvām teoriju, lūdzām un analizējām, lai saprastu, ko šāds solis nozīmē bērniem. Viņi bija neaprakstāmi drosmīgi, dodoties pāri okeānam pretī nezināmajam. Atceros, ka pirmoreiz, kad viņi atbrauca, viņi bija pārguruši no lidojuma un tika ierauti citā kultūrā un vidē, pie kuras nebija pieraduši. Jau otrajā dienā aizvedām Viku un Viktoru uz baznīcu un, paldies Dievam, viņiem tur patika.

Čads: Es kalpoju kā brīvprātīgais mācītājs. Bērni mani redzēja gan kā uzņēmuma vadītāju, gan kā mācītāju, kurš sludina un kalpo bezpajumtniekiem, atkarīgajiem, prostitūtām.

Kodija: Tas nenotika pirmajā dienā.

Čads: Jā, protams, to viņi ieraudzīja ar laiku, taču vērojot viņi veidoja paši savu ticību un izdarīja paši savu izvēli – sekot Kristum.

Jūs minējāt, ka rūpīgi gatavojāties pirmajai tikšanās reizei. Kā tas notika?

Kodija: Mums bija valodas barjera, tāpēc gatavojām dažādas spēles, piemēram, mēmo šovu. Mēs sapratām, ka būs grūtības arī, piemēram, ar ēdienu, pie kā bērni pieraduši Latvijā. Bija daudz kultūras barjeru, ko gatavojāmies pārvarēt.

Čads: Kodijas kalpošana ir saistīta ar palīdzēšanu cilvēkiem un ģimenēm, kas strādā ar bērniem no nelabvēlīgas vides. Tas attiecas uz seksuālo un emocionālo vardarbību, šķiršanos un citām traumām,

Foto no personiskā arhīva: Stīvensu ģimene 2016. gada vasarā Rīgā pie savas īpašās adopcijas atslēgas. No kreisās: Čads, Kodija, Ebija, Viktorija, Vils un Viktors.

ko bērni ir piedzīvojuši. Kodija māca dažādas metodes, kā šiem bērniem palīdzēt, jo tradicionālie audzināšanas paņēmieni šādos gadījumos nedarbojas. Piemēram, bērniem no nelabvēlīgas vides ir raksturīga nespēja kontrolēt emocijas; parasti tas notiek spiediena, izsalkuma un citu nevēlamu apstākļu ietekmē.

Šīs metodes ir aprakstītas nesen izdotā grāmatā „Bērns jaunā ģimenē", kas latviešu valodā iztulkota tieši Kodijas iniciatīvas dēļ.

Čads: Jā. Tās autore Karīna Pērvisa ir Teksasas Universitātes psiholoģe, kas specializējusies adopcijas un pieķeršanās jautājumos.

Kodija: Šīs metodes ir zinātniski pierādītas, un tās domātas profesionāļiem, taču tas ir lielisks materiāls arī ģimenēm jeb tā sauktajiem praktiķiem, kas ikdienā cenšas palīdzēt bērniem.

Tātad pirms adopcijas jūs bijāt ieguvuši teorētiskās zināšanas, kā strādāt ar bērniem, kas nāk no nelabvēlīgas vides. Bet katrai medaļai ir divas puses – kā jutās bērni?

Kodija: Jā, mums bija daudz teorētisko zināšanu, taču praktiski mēs nemaz nebijām tik gatavi, jo tas ir liels izaicinājums visa mūža garumā. Mēs centāmies sagatavot arī savus bioloģiskos bērnus tam, ka mūsu ģimenē būs vēl kāds. No šodienas skatpunkta raugoties, jāatzīst, ka šim jautājumam būtu vajadzējis veltīt vēl lielākas rūpes. Mēs ģimenē daudz ko pārrunājam un tā uzzinājām, ka pašu bērniem mazliet bija pietrūcis uzmanības, kamēr to veltījām adoptētajiem.

Čads: Pirms mūsu ģimenes Viktors un Vika dzīvoja viesģimenē, un tā bija paveikusi milzīgu darbu. Viņi bija likuši saprast, ka ir tikai viesģimene un īstā ģimene vēl tikai būs, tāpēc neļāva saukt sevi par mammu un tēti, lai nemaldinātu un nemudinātu pieķerties. Vikai un Viktoram tika dota liela mīlestība, taču viņi saprata, kāds ir spēles laukums un noteikumi. Ja viņi domātu, ka Olgas tante ir viņu mamma, tad aizbraukt no Latvijas un ienākt mūsu ģimenē būtu ļoti grūti.

Kodija: Ir jāsaprot, ka trauma, ko bērni kādreiz ir piedzīvojuši, tik ātri neaizmirstas. Mēs joprojām izjūtam tās sekas un cenšamies, lai pagātnes notikumi tiktu dziedināti. Kā jau teicām, arī mūsu bioloģisko bērnu audzināšana nebija viegla, tāpēc, lai kaut kā sevi mierinātu, pieņēmām, ka būt par vecākiem ir grūti, bet tas ir jādara. Dievs nav mūs aicinājis kļūt par vecākiem tāpēc, ka tas būtu viegli. Būt vecākiem ir grūti, būt pieaugušajiem ir grūti. Punkts.

Vai bija dienas, kad visam gribējās atmest ar roku?

Kodija: Šis ir nopietns jautājums, uz kuru mēs visi kādā dzīves posmā atbildētu: „Jā, bija dienas, kad domāju – ko es te vispār daru?"

Čads: Ārpus tā, ka bijām sajutuši Dieva aicinājumu, realitātē tā bija spriedze un sirdssāpes dienu, nedēļu un mēnešu garumā.

Kodija: Kad adopcija bija notikusi un atpakaļceļa vairs nebija, bērniem sākās regress, kas spilgti izpaudās uzvedībā. Viņi pat nespēja izteikt vārdos to, ko pārdzīvoja. Pirmie seši mēneši bija ļoti smagi. Mums patīk Latvija, taču adopcijas process ir nesaudzīgs un neveicina ģimenes un uzticības veidošanos, jo bērniem bija jābrauc atpakaļ uz Latviju – uz vietu, kur viņi bija cietuši.

> “Baznīcā viņi redzēja, kā Dievs salabo salauztas cilvēku dzīves, un vēlējās, lai tas notiek arī ar viņiem.”

Čads: Mēs saprotam, ka tāda ir procedūra, taču bērni piedzīvoja emocionālus amerikāņu kalniņus. Bērni ar traumatisku pieredzi, piemēram, netic, ka viņi aizbrauks atpakaļ, taču netiks pamesti. Sadziedēt pamesta bērna sirdi un prātu spēj tikai tas, ko Dievs ir devis mums, proti, beznosacījumu mīlestība – pat tad, kad bijām grēkojuši. Mēs esam adoptēti Dieva ģimenē – to saka Raksti. Šie paši nosacījumi darbojas arī mūsu dzīvē: pat ja adoptētais bērns izdarīs kļūdu, mēs izrādīsim mīlestību un piedosim, kā Dievs to ir darījis mums. Šis princips ir jāievēro jebkurā ģimenē: bērnam jābūt mīlētam, jābūt drošībā un pieņemtam. Tikai tā veidojas drošas un uzticības pilnas attiecības.

Kodija: Dievs ir izveidojis īpašu saikni starp mammu un bērnu. Es neesmu Viktora un Vikas īstā mamma un tāda nekad nebūšu. To ir īpaši svarīgi saprast tām mammām, kuras adoptē, – jūs nespēsiet aizstāt īsto mammu. Tas, ko mēs varam darīt, ir izrādīt cieņu īstajai mammai. Šīs situācijas izpratne man palīdz, jo liela daļa bērna negatīvo emociju dabiski tiek izrādītas pret mammu.

Kā jūsu ģimenes dzīve ir mainījusies pēdējo gadu laikā?

Čads: Ar Dieva un terapijas palīdzību esam piedzīvojuši dziedināšanu un daudz brīnumu. Jums, iespējams, būs grūti to izprast, jo adoptēto bērnu pagātne nav bijusi viegla un es to nestāstīšu – tā ir privāta informācija –, taču daudz ko liecina fakti. Piemēram, sākumā Vika raudāja trīs reizes dienā pa vairākām stundām. Ar laiku raudāšana samazinājās no trim reizēm uz divām, no divām uz vienu, no stundas uz pusstundu un tā tālāk. Tagad pat vairākas nedēļas dzīvojam bez raudāšanas. Tas ir brīnišķīgi! Viņai ir draugi, un viņa ir priecīga! Mēs esam laimīgi.

Jūs minējāt, ka pirmajā reizē, kad bērni aizbrauca uz ASV, jūs aizvedāt viņus uz baznīcu. Vai bērniem pirms tam bija pieredze ar Dievu?

Kodija: Vikai tā bija pirmā reize. Viktors bija piedalījies kādā kristiešu nometnē Daugavpilī, ko organizēja kristieši no Somijas, taču viņš nebija aktīvs Kristus Baznīcas dalībnieks.

Čads: Grāmatā, kuru pieminējām, viena no terapijas metodēm ir saistīta ar to, ka izmaiņas var panākt, tikai parādot personisku piemēru. Līdzīgi ir ar ticību, vai ne? Mēs, kristieši, esam pasaules gaisma, kam jārāda cilvēkiem mīlestība. Ja mēs to nedarām, kāpēc lai kāds ticētu, ka esam Dieva mīlestības pilni? Mūsu bērni redzēja, kā mēs izdzīvojam to, ko sludinām. Es speciāli viņiem nespredīķoju – pieņemt Jēzu bija viņu pašu izvēle. Tā bija viņu ticība, nevis mūsu. Vienīgais nosacījums no mūsu puses bija, ka viņiem jānāk kopā ar mums uz baznīcu. Bērni saprata, ka viņiem ir nepieciešams spēks un palīdzība, kas atrodas ārpus viņu pašu spēka robežām. Baznīcā viņi redzēja, kā Dievs salabo salauztas cilvēku dzīves, un vēlējās, lai tas notiek arī ar viņiem.

Kādi ir jūsu ģimenes nākotnes plāni?

Kodija: 16. maijā mēs braucam uz Latviju. Darbojos organizācijā *New Hope Latvia*, kas strādā ar bērnunamu bērniem un bērniem no nelabvēlīgas vides. Pagājušajā vasarā, kad piedalījāmies *Hope* nometnē, sajutām, ka Dievs mums ir devis lielu dāvanu – Čadam ir savs bizness, ko viņš var vadīt no jebkuras pasaules vietas. Mūsu ģimenei ir izrādīta liela žēlastība, kas ir jāpavairo. Latvijā es vadīšu praktiskas mācības, kā palīdzēt bāreņiem un bērniem no nelabvēlīgas vides. Mēs sadarbojamies ar Latvijas Kristīgo aliansi bāreņiem, un man ir bijusi iespēja prezentēt šo programmu arī Labklājības ministrijā. Akcija *Pieci.lv* sadarbībā ar atbalsta programmu „Plecs" un citi pozitīvi notikumi rāda, ka Latvija ir atvērta un vēlas palīdzēt bērniem, un es vēlos šeit kalpot.

Cik ilgi paliksiet Latvijā?

Kodija: Pavisam. Mums nav plāna doties atpakaļ uz Ameriku.

Čads: Mēs būsim Latvijā tik ilgi, cik Dievs to gribēs. Ja Viņš aicinās doties citur, mēs paklausīsim.

Remonts turpinās

Mēs pateicamies Dievam, ka jau pāris mēnešus notiek ar mūsu baznīcas energoefektivitātes uzlabošanu saistītais remonts. Šajā laikā mums visiem vajadzēja pierast pie telpu ierobežojumiem, zemākas gaisa temperatūras un dažreiz arī pie remonta putekļiem. Draudzes vārdā no sirds pateicamies par jūsu sapratni, lūgšanām un finansiālo atbalstu – tas šajā laikā draudzei ir ļoti nozīmīgi.

Šo mēnešu laikā ir sākti vairāki svarīgi projektā paredzētie darbi.

- Ir sākta iekšējo logu un durvju renovēšana, restaurēšana un blīvēšana. Logu vērtnes tika izņemtas no eņģēm. Vērtnēm tika noņemta krāsa, tās tika protezētas, slīpētas, eļļotas un pārklātas ar lineļļu. Katra vērtne tika precizēta, tika uzliktas jaunas logu līstes un iestrādātas blīvgumijas.
- Tika veikta ārsienu drīvēšana jeb siltināšana. Ārsienu lielākās spraugas tika aizpildītas ar dabisku siltinājuma materiālu – linu pakulām. Tas ir elpojošs un veselībai nekaitīgs materiāls.
- Ir sākta apkures sistēmas nomaiņa – uzstādītas jaunas apkures caurules, sakārtoti vecie radiatori (tie tika notīrīti un pareizi novietoti, tika uzlikti jauni atbalsta elementi), ir veikta sistēmas skalošana un uzstādīti radiatori galvenās zāles labajā pusē – tas nodrošinās vienmērīgāku un ekonomiskāku baznīcas sildīšanu. Drīz tiks sakārots arī mazais apkures loks, kas aptver kanceleju, mācītāju kabinetu, jauniešu galu un kora istabu.
- Lai varētu sakārtot apkures sistēmu, bija jādemontē zāles sāna soli. Atklājās, ka zem tiem nav grīdas, tāpēc tika izveidota jauna, siltināta koka grīda. Lai sāna soli būtu stabili, tika izveidots metāla karkass.
- Ir uzstādīts jauns pirolīzes biomasas apkures katls.
- Ir sākti bēniņu pārseguma un kupola siltināšanas darbi. Ir uztaisīta koka konstrukcija, kas paredzēta, lai varētu veikt kupola siltināšanu.
- Ir paredzēts siltināt arī kupola apakšējo vertikālo virsmu un apkārtējo horizontālo plakni, tāpēc ir uzbūvētas jaunas koka laipas.
- Pateicoties draudzes darbiniekiem, ir paveikts liels un nozīmīgs darbs – pilnā mērā veikta kupola nesošo konstrukciju pastiprināšana.
- Ir atjaunota baznīcas bibliotēkas telpa un izremontēts pagrabs.

Projekta plānotie (apstiprinātie) sasniedzamie rādītāji:

1) oglekļa dioksīda emisijas samazinājums pēc projekta īstenošanas beigām – vismaz 34 035,47 Kg CO_2 gadā;
2) enerģijas patēriņš apkurei uz ēkas aprēķina platību pēc projekta īstenošanas beigām nepārsniegs 42,70 kWh/m^2 gadā;
3) projekta kopējās attiecināmās izmaksas – 564 740,44 EUR, EKII finansējums – 78,97 %, nepārsniedzot 446 144,90 EUR.

Atgādinām, ka baznīcas atjaunošanu finansē Emisijas kvotu izsolīšanas instruments (EKII), kas ir Latvijas Republikas valsts budžeta programma. EKII mērķis ir sekmēt globālo klimata pārmaiņu novēršanu, veicināt pielāgošanos klimata pārmaiņu radītajām sekām un samazināt siltumnīcefekta gāzu (SEG) emisiju, īstenojot, piemēram, šādus pasākumus:

- ēku energoefektivitātes uzlabošana gan sabiedriskajā, gan privātajā sektorā;
- tehnoloģiju, kurās tiek izmantoti atjaunojamie energoresursi, attīstīšana un ieviešana;
- integrēti risinājumi SEG emisijas samazināšanai.

Pēteris Bikše

EKII

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija

Pārdomas

Neviens īsts karalis nesaka: „Es esmu karalis. Jums mani jāklausa!" Īsta karaļa godu izdaudzina viņa tauta. Tāpat viņš paliek karalis arī tad, kad ir novilcis greznās drēbes, jo viņa gods slēpjas nevis drēbēs, bet nopelnos. Kristus savas zemes dzīves laikā bija kūtrs apliecināt: „Es esmu Dieva Dēls". Par to liecināja Viņa darbi. Bet uz ko savu piederību balstām mēs? Vai ārējas zīmes – krustiņš kaklā, zivtiņa automašīnas aizmugurē vai pat mācītāja drēbes – būs liecība tam, ka esam patiesi ticīgi?

Pirmos ticīgos par kristiešiem nodēvēja apkārt dzīvojošie cilvēki, jo viņu dzīve izstaroja Kristus gaismu. Sakiet, kādu gan vārdu pasaule mums dotu šodien? Ko mēs ar savu dzīvi apliecinām? Vai mēs tiktu nosaukti Pestītāja vārdā? Kristus saka: „No tā visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jņ 13:35) Vai starp mums jūtam Kristus mīlestību?

Pēdējā laika nesaskaņas Baznīcā ir līdzīgas ģimenes strīdam. Garīdznieki un laji – vecāki un bērni. Arī starp laulātajiem gadās, ka nenozīmīgs sīkums var izraisīt lielas nesaskaņas, lai gan patiesais strīda iemesls meklējams gadiem ilgi neatrisinātās problēmās, kuras ir daudz nozīmīgākas. Nav iespējams, ka viens no laulātajiem kādā rītā pamostos dumpīgs un ar krasi atšķirīgu viedokli. Tāpat nav iespējams saniknoties uz kādu, kurš vienmēr bijis izpalīdzīgs un saprotošs, tikai tāpēc, ka dažos jautājumos atšķiras viedokļi. Tas ir kas vairāk.

Patiesa mīlestība starp vecākiem liktu uzlūkot otru ar domu: „Lai cik atšķirīgas nebūtu viņa domas, es tomēr vēlos viņu saprast, vēlos saprast viņa motivāciju un apstākļus." Mīlestība liek pārdomāt, vai es ar savu atšķirīgo viedokli neapbēdinu otru, vai neesmu pārprasts. Mīlestības pilna attieksme nekad neliek sevi augstāk par otru un kopējo vienotību.

Un ko darīt mums, bērniem? Nav nekā sāpīgāka kā noraudzīties vecāku strīdos, kad viens no vecākiem ar saukli „Es to daru mūsu bērnu dēļ!" mēģina bērnus dabūt savā pusē. Tā vietā, lai stiprinātu vecākiem pienākošos godu, viņi to grauj, bērnu priekšā atklājot otra vājības un kļūdas.

Kurā pusē lai nostājas bērns, kurš mīl savus vecākus? Lai arī kurš no vecākiem pierādīs savu patiesību, visvairāk cietīs tieši bērni. Jūtot šādas nesaskaņas, bērni vairs nespēj risināt savus ticības dzīves jautājumus, jo viņiem jāsāk nodarboties ar vecāku neatrisinātajām problēmām. Tā tam nevajadzētu būt.

Bērni nespēj atrisināt vecāku problēmas. Pat ja viņi saprastu konkrētā strīda iemeslus, viņi nepārzina vecāku attiecības gadu garumā, tāpēc ir jautājumi, ko vecākiem vajadzētu risināt pašiem, neiesaistot bērnus. Un, kaut arī bērni nav tik lieli saprašanā, pēc Kristus vārdiem, viņus par lielākajiem Debesu valstībā padara pazemība. Tas vecākiem ir jāmācās vienmēr no jauna. Pazemība, kas spēj piedot un lūgt piedošanu. Pazemība, kas otru liek vērtēt augstāk par sevi. Pazemība, kas spēj atstāt savu godu, lai ziedotu to Dieva darbam. Pazemība, kas ticību ļauj uztvert vienkārši, uzticoties, ka visu var atrisināt Dievs, ne mēs paši.

Mīļais Dievs, palīdzi mums tā dzīvot, lai mēs būtu saviem vecākiem par atbalstu un iepriecinājumu visās viņu dzīves dienās! Atalgo, Kungs, savā žēlastībā viņus par visu, ko viņi mūsu labā ir darījuši. Palīdzi, lai viss, ko viņi mācījuši mums, būtu patiesība arī viņu dzīvē un lai viņi ar Tavu palīgu varētu aizvien rādīt mums priekšzīmi. Kad esam dusmīgi uz saviem vecākiem vai apbēdināti par viņiem, liec mums atcerēties, ka droši vien tas nav tik viegli – būt pieaugušajam. Āmen!

Jāzeps Bikše

MĪĻIE DRAUDZES LOCEKĻI,

EKSKURSIJA!

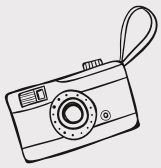

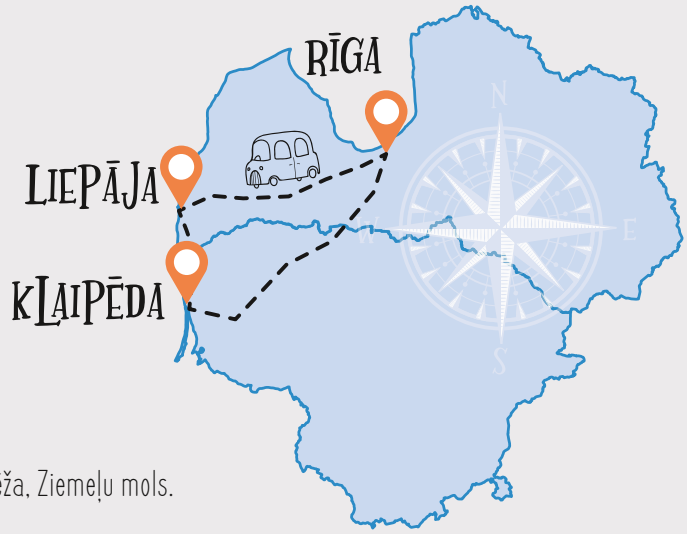

Rīga–Liepāja–Klaipēda–Rīga 09.06.–10.06.

Liepājā: Svētās Trīsvienības katedrāle, Dzintara koncertzāle, LOC manēža, Ziemeļu mols.
Klaipēdā: Lietuvas Jūras muzejs-delfinārijs, pilsētas apskate.

Cenā ietilpst ceļa izdevumi, muzeju biļetes un naktsmājas.
Izbraukšana 9. jūnijā plkst. 7.00 no draudzes nama Dzirnavu ielā 118.

Dalības maksa: 50,00 EUR pieaugušajiem, 25,00 EUR bērniem.
Lūdzam pieteikties diakonijā, iemaksājot dalības maksu (min. 20,00 EUR).
Sīkāka informācija pie Jolantas (t. 28377608), Ilzes (t. 29372676) vai diakonijā (t. 67220084).

Aicinām draudzes seniorus uz

SADRAUDZĪBU PIRMS VASARSVĒTKIEM!

Pasākums notiks 22. maijā Rāmavas muižā.
Pieteikšanās – līdz 16. maijam.
Sīkāka informācija pie Jolantas (t. 28377608) vai Ilzes (t. 29372676).

2018. GADA MARTA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, EUR:	
Mērķziedojumi *(remontam u. c.)*	3475
Kolektes	3406
Latvijas fizisko personu ziedojumi	2774
Citi ieņēmumi	255
Ziedojumi par kristībām, laulībām	40
Anonīmi mērķziedojumi	26
KOPĀ	**9976**
Izdevumi, EUR:	
Algas *(8 darbinieki)*	3888
Nodokļi	2432
Apkure	1104
Maksājums LELB *(1/10 no ienākumiem 2018. gadā)*	639
Palīdzības pabalsti	550
Elektrība	171
Saimniecības preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	150
Remonts	150
Jauniešu darba izdevumi	125
Degviela	100
Maksājums Rīgas prāvesta iecirknim	88
Kopēšana	72
Grāmatas	70
Svētdienas skolas izdevumi	68
„Rīgas ūdens"	61
Atkritumu izvešana	60
Maināmie paklāji	48
Sakaru pakalpojumi	39
„Venden" ūdens	36
Bankas komisija	16
Apsardzes firmas pakalpojumi	10
KOPĀ	**9877**

SIRSNĪGI SVEICAM!

Ludmila Sommere
Roberts Pudže
Ruta Žīgure
Ināra Rita Norkus
Inta Ostrovska
Inese Birzgale
Aina Stūrmane
Marika Plaude
Andris Koknevičs
Kristīna Ēce
Gundega Krūtmane
Viesturs Bambans

KRISTĪTI

Sofija Troice

MŪŽĪBĀ

Zigrīda Anna Jansone (dz. 1924. g.)
Ženija Dambure (dz. 1921. g.)

DIEVA DĀVANA

Sirsnīgi sveicam Mārtiņu un Laimu Baronus ar dēliņa Oskara piedzimšanu!

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00

Virsmācītāja Jāņa Cepurīša pieņemšanas laiks
ceturtdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00

Mācītājus var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30

Jauniešu vakari
piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi:
fb.me/jdj.lv

Kora mēģinājumi
ceturtdienās plkst. 19.30

Bibliotēka atvērta
svētdienās pēc dievkalpojuma

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas gan dievkalpojumu, gan draudzes pasākumu laikā!

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju istaba
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus

Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)
Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Rīgas Jēzus ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000084191
Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123, e-pasts: *info@jezusdraudze.lv*
Konts ziedojumiem: LV94RIKO0002013007985, Luminor Bank, RIKOLV2X

© „Jēzus Draudzes Dzīve" ir LELB Rīgas Jēzus ev. lut. draudzes izdevums. Iespiests SIA „Dardedze holografija". Tirāža 500 eks.
Redaktore: Alise Pīrāga **Korektore:** Inguna Puķīte **Maketētāja:** Gundega Krūtmane
Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Erberts Bikše, Jānis Cepurītis, Edgars Gertners, Rute Bikše, Jāzeps Bikše, Vita Macate, Jolanta Cukure, Pēteris Bikše